

UVODNE BESEDE

Knjiga z izzivalnim naslovom »**Skoči ven**« nam prinaša osebno pričevanje v povezavi s Svetim Duhom, zakramentom birme in aktualnimi vprašanji glede odraščanja, starosti birmancev, botrstva in življenja po birmi.

Zakaj naslov »Skoči ven«? Vabi nas, da prevetrimo in morda presežemo oz. »skočimo ven« iz ustaljenih pojmovanj zakramenta birme in ponovno premislimo, ne le kaj je birma, ampak predvsem **KDO je birma** v našem življenju. V ospredju je odnos, **prijateljstvo s Svetim Duhom**, ki prek zakramenta birme **potrjuje svojo ljubezen**. Knjiga govori tudi o **odraščanju**, pri čemer smo starši povabljeni, da otrokom dopustimo, da »skočijo« iz naših, včasih kar pretesnih objemov, hkrati pa jim stojimo ob strani in nanje kličemo Božji blagoslov. Ker naši mladostniki odraščajo in se postopno oddaljujejo od nas, pa je zelo primerno, da imajo poleg nas, staršev, **dobre birmanske botre**. V tem tako občutljivem obdobju botri odigrajo ključno vlogo pri usposabljanju za zrelo, odraslo življenje, kamor sodi tudi duhovna dimenzija. Ob tem se nam na podlagi aktualnih vprašanj odpira ponoven premislek (»skoči ven«) glede vloge in izbire birmanskih botrov. V zadnjem delu pa nas besedilo sooča s še enim »skoči ven« – z vprašanjem »osipa« po birmi.

Vsebina knjige nas najprej popelje v **pričevanje osebne vere**, saj na podlagi osebne izkušnje lahko najbolj pristno pokažem na zastonsko, brezpogojno Božjo ljubezen, ki pa se ne dotika le mene, ampak vseh nas. Z bralci bi rada iz hvaležnosti za prehojeno pot življenja in vere podelila nekaj utrinkov iz življenja in doživljanja Boga. S tem želim pokazati, kdo je zame Sveti Duh in kako me je vodil v življenju. Pričevati želim o Njegovi usmiljeni ljubezni, s katero ljubi vsakega od nas. Želela bi, da bi se te ljubezni

zavedal vsak v svoji zgodbi, jo čutil in iz nje živel. V življenju smo namreč vsi zelo obdarovani z Božjo ljubeznijo, če jo le sprejmemo, ji damo prostor oz. če le želimo z njo sodelovati. Del svoje osebne zgodbe kot pričevanje povem na srečanjih, na to pa navežem oznanilo o Svetem Duhu in birmi, podobno kot je to prikazano v knjigi. Navadno poslušalci temu delu najbolj prisluhnejo, ker je najbolj življenjski in iskren in zato bi svoje pričevanje želela podeliti tudi v pisni obliki.

Pričevanje o veri je podlaga za teološki razmislek, ki sledi in vključuje nekoliko drugačen **pogled na birmo**, kot smo ga vajeni. Med besedami: »**Birma** = **Sveti Duh** = **Ljubezen**« postavljam enačaj, kar utemeljujem skozi drugo poglavje. **Birma** ni »nekaj«, ampak je **Nekdo**, Sveti Duh, ki nam prinaša sebe, svoj **odnos, prijateljstvo, ljubezen** do nas ter moč in pomoč za naše življenje. Na birmo lahko pogledamo na dva načina. Človeški pogled nam pogosto prinaša v ospredje birmo kot dolžnost (kaj bomo na podlagi tega zakramenta naredili, dosegli ...), kar je povezano z vprašanjem, ali smo za birmo dovolj zreli in pripravljeni. Ker pričakovanja, ki si jih postavljamo, največkrat niso in ne morejo biti izpolnjena na tak način, kot si zamišljamo, sledi stalna polemika in razočaranje. Drugačen pogled pa nas vabi, da na birmo pogledamo kot na **obdarovanost**, kot na **zastonjski dar Božje ljubezni**, ki si je ne moremo zaslužiti, jo pa še kako potrebujemo kot popotnico za življenje. Ta popotnica ni nekaj materialnega, ampak gre za najdragocenejši odnos – prijateljski odnos z Gospodom. Potrebno se je le naučiti, kako živeti ta odnos zase in za druge. Na podlagi svoje dolgoletne in tesne izkušnje sodelovanja z Gospodom, študija in molitve menim, da glede zakramenta birme potrebujemo ponoven premislek pod vidikom **obdarovanosti** – **daru Božje ljubezni** do nas in sodelovanja z njo; ne torej v smislu, kaj

bomo mi naredili za Boga, ampak kaj lahko in želi on storiti za nas: *Ljubezen namreč ni v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina ...* (1 Jn 4).

V tretjem poglavju sledi razmislek o vedno znova aktualnem vprašanju glede **starosti birmancev**. Zakaj je za birmo **obdobje mladostništva najprimernejše**? O tem nam govori povezava med odraščanjem (opiramo se na aktualne raziskave o razvoju možganov) in birmo ter vlogama staršev in botrov. V **času odraščanja**, ki je eno najzahtevnejših obdobj življenja, **mladostnik potrebuje spremstvo**. V človeškem smislu je to dober birmanski **boter**, ki so ga sami izbrali. Ob tem se nam na podlagi aktualnih vprašanj odpira **ponoven premislek glede vloge in izbire birmanskih botrov**. V duhovnem smislu pa je njihov spremljevalec **Sveti Duh**, ki prek **zakramenta birme** ravno v tem času na nov način vstopa v njihova mlada življenja in jih **vabi k prijateljstvu s seboj**. Vabi jih na pot življenja, na kateri ne bodo sami, ampak skupaj z Gospodom. Ponuja jim svojo **ljubezen (ker je On ljubezen)** s povabilom, da bi z njo (z Njim) sodelovali. Prav zato je zelo smiselno, da je **birma ravno v obdobju odraščanja**, v času, ko mlad **človek v svoji ranljivosti potrebuje največ pomoči**.

Vprašanje, ki se nam v vsej aktualnosti postavlja, pa je, ali so naši birmanci (in z njimi njihovi starši, botri in vse občestvo) v pripravi na birmo sploh vstopili v odnos z Gospodom, v odnos s Svetim Duhom do take mere, da bi po birmi lahko živeli iz tega odnosa in iz darov in milosti, ki jih ta odnos prinaša. T. i. **vprašanje »osipa« po birmi** kaže, da velika večina ni stopila niti na prag odnosa z živim Bogom, saj od živega Boga, polnega ljubezni, ni mogoče kar tako oditi, prav tako pa verjetno k temu odnosu niso bili ponovno in dovolj povabljeni oz. spodbujeni tudi njihovi starši in botri. Kateri so razlogi, da ne živimo

po navdihih Svetega Duha, da ne živimo iz zakramenta birme ter kaj lahko naredimo, je opisano v **poglavju o »osipu« po birmi.**

Knjiga, ki prinaša nekoliko drugačen pogled na zakrament birme in aktualna vprašanja, je napisana, da bi ponovno razmišljali o birmi in pripravi nanjo. S tem, kar je zapisano, ne želim nikogar poučevati ali uveljavljati svojega mnenja, pač pa le podati svojo izkušnjo oz. to, kar mi je bilo dano v odnosu z Gospodom in ljudmi, da bi skupaj morda malo razširili pogled o tej vedno aktualni temi. Na področju birmanske pastorale je namreč veliko vprašanj in tudi veliko mnenj in izkušenj. Razmišljanje temelji na osebni življenju, osebni zgodbi in doživljanju vere ter na več kot 12-letnem vsakdanjem delu na tem področju, sestavljenem iz študija, pisanja, mnogih srečanj s starši, botri, birmanci in duhovniki ter pogovorov in pisnih odzivov udeležencev. Najpomembnejši del pa je seveda moje **vsakodnevno sodelovanje z Gospodom**, molitev, branje Božje besede, vsakodnevna sveta maša, odprtost srca pred Njim in prisluškovanje Njegovim navdihom. Iz tega odnosa z Gospodom in pogovorov z Njim prihajajo misli, ki so podane na srečanjih in zapisane v knjigah, tudi v pričujoči, že šesti knjigi iz zbirke Birmanska pastorala. Počasi so dozorele, da jih podarim vsem, ki boste knjigo brali.

Za vse navdihe in za vso ljubezen in pomoč se Gospodu iz srca zahvaljujem. Hvaležna pa sem tudi za programe izpopolnjevanja v okviru Teološke fakultete (seminar krščanske integrativne geštalt pedagogike in program Duhovno izpopolnjevanje) in Ignacijevega doma duhovnosti, ki so v meni odprli nove vire in poglede na življenje. V zadnjih nekaj letih sem pod vodstvom patrov jezuitov pridobila vrsto znanj in izkušenj, kar mi je pomagalo tudi na poti osebnega in strokovnega poglobljanja na podro-

čju birmanske pastorale. Znanja in spoznanja s področja geštalt pedagogike in duhovnosti (duhovnega izpopolnjevanja in duhovnega spremljanja), ki so v zadnjem času gradila moje življenje in oblikovala mojo misel, so vtkana tudi v pričujoče besedilo.

Za strokovni pregled knjige in spremni besedi se zahvaljujem profesorjema na Teološki fakulteti, prof. ddr. Stanku Gerjolju in doc. dr. Ivanu Platovnjaku, za jezikovni pregled lektorici Vidi Frelih, za prevod povzetka v angleščino mag. Ireni Šubic Jeločnik, za risbo na naslovnici pa akad. restavratorju Lojzetu Mušiču. Hvala Založbi Salve (še posebej Hermanu Gregoriču in Patriciji Belak) za dobro sodelovanje, pomoč pri oblikovanju besedila in varno zavetje pri izdaji knjig.

Za knjigo so svoje darove velikodušno darovali mnogi dobrotniki – sorodniki, prijatelji, duhovniki, udeleženci ... Še posebej se zahvaljujem vsem sorodnikom in prijateljem, ki so izid knjige podprli ob mojem osebnem prazniku. Ti darovi (in naši odnosi) so s hvaležnostjo vtكاني v to besedilo. Hvala vsem župnikom in župnijam za povabila na srečanja in pomoč pri tem delu. Iskrena hvala pa tudi moji družini za vso podporo in potrpežljivost pri delu oznanjevanja na področju birmanske pastorale in vsem, ki me na različne načine (še posebej z molitvijo) podpirate. Na priprošnjo Marije, Kraljice miru, naj Gospod vsem bogato povrne s svojimi darovi in blagoslovi.

Polona Vesel Mušič

KNJIGI NA POT

Naslov šeste knjige iz zbirke Birmanska pastorala avtorice dr. Polone Vesel Mušič je od vseh njenih dosedanjih še najbolj »birmanski«. Ko ob podelitvi zakramenta Svetega Duha opazujemo birmance in birmanke, vidimo, da so to že pravi fantje in dekleta, oblečeni v eleganco mladih odraslih, ki so pogumno »skočili ven« iz lupin in okvirjev otroškega obnašanja in čutenja.

»Skoči ven« spominja na klic, ko Bog pravi Abram: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal.« (1 Mz 12,1) Kot Abram tudi birmanci in birmanke namreč čutijo klic po samostojnem življenju in novih odnosih, v katere jih kliče Bog prav po zakramentu Svetega Duha. Tako že naslov sugerira, kako ustrezno je to najstniško obdobje za pripravo in prejem zakramenta birme. To seveda ne pomeni, da ti procesi potekajo gladko in enostavno, prej nasprotno. A prav zapletena ter neredko konfliktna dinamika odraščanja kaže na potrebo po vzgojnem ukvarjanju z mladimi.

Poleg sicer pedagoško in duhovno dragocene vsebine dajeta svojevrstno dodatno bogastvo celotnemu delu začetek in konec. V besedilo nas namreč popelje avtoričina osebna izkušnja, na podlagi katere tako dinamiko odraščanja kot vprašanja duhovnosti doživljamo drugače, kot bi jih brez te osebne izpovedi. Konec pa je zanimiv zato, ker avtorica odpira vprašanja življenja »po birmi«. Ob tem ne gre za to, da bi morali sprejeti njene predloge kot »recepte«, marveč predvsem za to, da se ob vprašanjih birmanske pastorale pustimo vznemiriti ter iskati kar najbolj kakovostne oblike priprave na birmo kakor tudi najboljše odgovore na vprašanja, ki so v širšem kontekstu povezana z birmansko pastoralo.

Stanko Gerjolj CM